

Column

Ernest van der Kwast [Rotterdamse programmamaker, presentator en schrijver; www.ernestvanderkwast.nl]

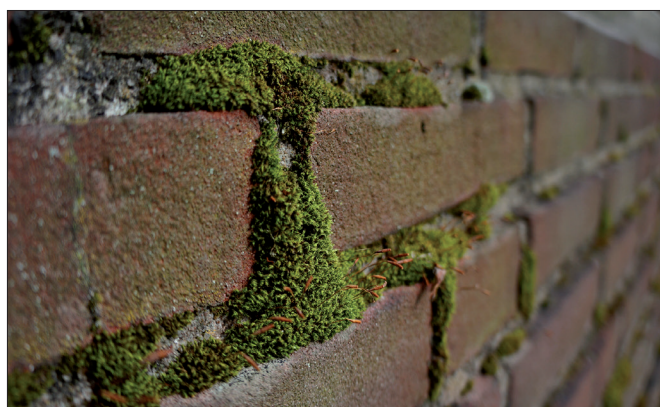
Mijn vaste route naar het centrum gaat over de Burgemeester van Walsumweg. Soms ga ik vreemd en fiets ik binnendoor over de Meent, maar het rode asfalt van het fietspad op de Burgemeester van Walsumweg is sneller. Daar kun je overheen schieten zonder dat je halsbrekende toeren moet uithalen om auto's in te halen (die staan in de file op de tweebaansweg).

Het nadeel van gezwinde spoed is dat je de omgeving nauwelijks waarneemt. Een omgeving die ik evenwel kan dromen, omdat ik al sinds mijn middelbareschooltijd deze route naar het centrum neem. Toch werd ik op een dag verrast door het kunstwerk *Lof der Zotheid*, monument voor een ezel van Geert van de Camp. Het is een behoorlijk grote sculptuur, in 1989 in opdracht van de Erasmus Universiteit neergezet. Je kunt niet langfietsen en het beeld niet opmerken. Maar wat ik wel had gemist, was de lichte begroeiing op de sokkel van het kunstwerk. Tijdens de honderden malen dat ik op mijn stalen ros langs was geflitst, had een laagje mos zich tergend traag aan de bakstenen van de sokkel weten te hechten. Ik was ontroerd.

'Heel bescheiden leeft het mos. Het fluit niet, het rent niet weg, het reikt niet naar de hemel. Het vormt een ideale ondergrond voor liggend naakt, maar dat alleen des zomers,' schrijft Koos van Zomeren in *De bewoonde wereld*. Het was nog lang geen zomer, en de lente had moeite om door te breken, maar het mos deed zijn best. Het groeide bescheiden tussen de voegen. Sinds ik het had opgemerkt, keek ik elke dag even naar het zachte groen op de sokkel. Andere mensen zullen het als een voorteken zien, een kwaad omen.

Verwaarlozing, kunst die ten onder gaat in de stad. Ik hou wel van de meeuwenstront op het *Maasbeeld* van Auke de Vries, van de grassprietten die groeien onderaan *The River* van Lon Pennock op de Blaak, maar het mooist is toch wel het mos, dat niet fluit, niet rent en niet naar de hemel reikt. Het mos dat heel bescheiden smacht naar liggend naakt in de zomer. ◀

[Verscheen eerder in het AD Rotterdams Dagblad van 9 april 2016]

▲ (Boven, midden) Gedraaid knikmos (*Bryum capillare*) op Lof der Zotheid, monument voor een ezel. (Onder) Eerdergenoemd kunstwerk.

Nu onze vaste columnist Jelle Reumer is uitgezwaaid, vragen we voor elke *Staatgras* een Rotterdamse auteur een column over 'natuur, liefst in de stad' te schrijven. De Rotterdamse schrijver Ernest van der Kwast bijt in deze reeks de spits af. Zijn nieuwe boek 'Het wonder dat niet omvalt', waarin hij zijn odes aan bijzondere Rotterdammers bundelt, verscheen 16 september bij de Bezige Bij.